

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ (24-9-2017)

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΧΑΛΕΠΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ

Ο Παύλος στο τρίτο κεφάλαιο της Β΄ προς Τιμόθεο επιστολής του προειδοποιεί ότι στις έσχατες μέρες θα προκύψουν χαλεποί καιροί για τους ευσεβείς. Οι άνθρωποι θα γίνουν φίλαυτοι, κακοήθεις, ανίεροι, φιλήδονοι και όχι φιλόθεοι... και θα αντιστέκονται στην αλήθεια του ευαγγελίου. Δεν χρειάζεται όμως να απελπιστεί ούτε να τα χάσει απλώς αν να παραμείνει πιστός στα όσα έμαθε και ζει μέχρι τώρα.

«Συ παρακολούθησες την διδασκαλία μου» γράφει. Δεν με γνώρισες επιπόλαιο και επιδερμικά όπως οι περισσότεροι. Κάθισες κοντά μου και με παρακολούθησες για πολλές ώρες και σε πολλές ομιλίες, για να μάθεις τα του Χριστού. Είχες ενδιαφέρον και δίψα για μαθητεία και πρόσκτηση πνευματικής γνώσεως και όχι απλή περιέργεια.

Παρακολούθησες «την αγωγή», δηλαδή τον βίο μου την ζωή μου, και είχες πρότυπο για το πως θα συμπεριφέρεσαι και συ στη ζωή σου. Δεν ήταν μόνο τα λόγια μου που σε ενέπνευσαν, αλλά και πως τα βίωσα. Πολλές φορές αναρωτιόμαστε, τι πιο πολύ θα μπορούσε να μας βοηθήσει στην πνευματική μας αναγέννηση· ένας λόγος, μία ιδέα ή ένα πρόσωπο; Μάλλον ούτε τα λόγια ούτε οι ιδέες ούτε τὰ πρόσωπα, αλλά τα λόγια τα οποία έγιναν βίωμα. Λόγια χωρίς βίωση μένουν λόγια, όσο ωραία κι αν είναι. Πρόσωπα με υψηλές ιδέες χωρίς ανάλογη ζωή δεν εμπνέουν. Έτσι, ακόμη κι αυτός ο λόγος του Θεού, χωρίς τους αγίους που τον έζησαν, δεν θα μπορούσε να έχει πρακτική αξία για μας. Όσο αξίζει ένας άγιος, που έζησε το ευαγγέλιο, δεν αξίζουν όλες μαζί οι βιβλιοθήκες, που κλείνουν όλη τη σοφία του κόσμου. Γι' αυτό, μεγάλο κεφάλαιο στην πνευματική μας ενδυνάμωση είναι, πλάι στην μελέτη του λόγου του Θεού, και η μελέτη της πολιτείας των αγίων του Θεού.

«Είδες ποιά είναι η πρόθεσή και η διάθεσή μου». Απέβλεπα στην δόξα του Θεού και την οικοδομή των ψυχών. Δεν είχα κοσμικές και προσωπικές επιδιώξεις. Δεν τα έλεγα επαγγελματικά και εική και ως έτυχε τα λόγια μου, αλλά τα ζούσα. Ήταν απόρροια του πιστεύω μου και της ζωής μου. Το κήρυγμά μου υπήρξε διακονία και θυσιαστική προσφορά και όχι απολαβή και άνεση.

«Είδες την πίστη μου». Στην Β΄ προς Κορινθίους επιστολή του (4,13) ο Παύλος θα γράψει «όπως γράφει η Γραφή επίστευσα, διό ελάλησα (Ψαλμ. 115,1), και ημείς πιστεύομεν, διό και λαλούμεν». Θα παραγγείλει δε στον Τιμόθεο «αυτά, που άκουσε από τον Παύλο εν μέσω πολλών μαρτύρων, να τα εμπιστευθεί σε πιστούς ανθρώπους, που θα είναι ικανοί να διδάξουν με τη σειρά τους σε άλλους» (Β΄ Τιμ. 2,2). Ο απόστολος, ο άνθρωπος της Εκκλησίας, όταν δεν είναι πιστός, είναι θεομπαίκτης, ασεβής, ανίερος. Ο,τιδήποτε δεν το κάνουμε με πίστη και λόγω της πίστεως είναι αμαρτία. «Επίσης διαπίστωσης την μακροθυμία μου». Δεν τον τάραζε τίποτα τον Παύλο ούτε έχανε την υπομονή του και την ελπίδα του. Υπέμεινε όλα τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των άλλων. Πρότυπό του ήταν ο Χριστός, ο οποίος παρουσιάστηκε από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο στους μαθητές του ως «ο αμνός ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιω.1,29). «Οφείλομεν ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν, και μη εαυτοίς αρέσκειν» θα γράψει στην προς Ρωμαίους επιστολή του (15,1). Και στην Α΄ Κορ. (9,22) θα πει ότι «τοις πάσι γέγονα τα

πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω». Ο Παύλος μπόρεσε να δείξει μακροθυμία, γιατί είχε αστείρευτη και ατέλειωτη αγάπη. Είχε την αγάπη που είχε ο Χριστός, που ενσαρκώθηκε και εργάστηκε πάνω στην γη, αν και ήξερε το τέλος του και την αποδοκιμασία του μεγαλύτερου μέρους του λαού. Και λόγω της αγάπης είχε και υπομονή. Η αγάπη λέγει ο Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους (13,7) «πάντα στέγει (ανέχεται, σκεπάζει), πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει».

Του υπενθυμίζει αυτά που του συνέβησαν κατά την πρώτη του περιοδεία στην Αντιόχεια της Πισιδίας, στο Ικόνιο και στα Λύστρα. Στην Αντιόχεια της Πισιδίας τους έδιωξαν οι Ιουδαίοι κακόν κακώς (Πραξ. 13,50), στο Ικόνιο ετοιμάστηκαν να τους λιθοβολήσουν (Πραξ. 14,5), στα Λύστρα πέτυχαν εν τέλει οι Ιουδαίοι της Αντιόχειας και του Ικονίου να πείσουν τους κατοίκους των Λύστρων να λιθοβολήσουν τον Παύλο και όταν εκείνος έπεσε αιμόφυρτος και χάνοντας τις αισθήσεις του, επειδή νόμισαν ότι πέθανε, τον έσυραν σαν σκυλί και τον πέταξαν έξω από την πόλη τους (Πραξ. 14,19). Ο Παύλος όμως συνήλθε με την βοήθεια του Θεού και συνέχισε την ιεραποστολή στην επόμενη πόλη την Δέρβη, μετά δε επέστρεψε στις πόλεις που κήρυξε, στηρίζοντας αυτούς που είχαν πιστέψει και λέγοντάς τους ότι «διά πολλών θλίψεων δει ημάς εισελθείν εις την βασιλεία του Θεού». Από τα Λύστρα ήταν και ο Τιμόθεος, τον οποίο στη δεύτερη περιοδεία του ο Παύλος τον πήρε μαζί του ακόλουθο, μαθητή και απόστολο (Πραξ. 16,1).

Υπέστη τόσο φοβερούς διωγμούς, που και ο ίδιος απορεί και θαυμάζει πως άντεξε και πως τον έσωσε ο Κύριος. Είναι απίστευτο να λιθοβολείται, να πέφτει κάτω αιμόφυρτος και να πιστεύουν όλοι ότι πέθανε, να τον πετούν σαν σκυλί έξω από την πόλη, και εκείνος να σηκώνεται και να συνεχίζει την πορεία του και το κήρυγμα. Αυτό κι αν είναι θαύμα! Είναι πραγματική ανάσταση και ενδυνάμωση, άνευ προηγουμένου.

Αυτά όμως δεν συνέβησαν μόνο σε εκείνον. «Όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν κατά Χριστό, ομοίως θα συμβούν και σε αυτούς». Μη απορήσουμε ούτε να εκπλαγούμε. Να τα περιμένουμε και να τα προϋπολογίσουμε. Όπως δεν είναι δυνατόν ο αθλητής, ο πυγμάχος, ο παλαιστής, ο στρατιώτης να ζει σε τρυφή και άνεση, ομοίως δεν είναι δυνατό και ο χριστιανός να ζει ακίνδυνα και ανώδυνα. Η ζωή αυτή είναι αγώνας, πάλη, μάχη, θλίψη, στενοχώρια. Στην αιώνια ζωή υπάρχει η άνεση και η τρυφή και η ατέλειωτη ευτυχία, που δεν την ταράσσει τίποτα.

Επίσης «πονηροί άνθρωποι και μάγοι θα προκόψουν, πλανώντες και πλανώμενοι». Μη μας θορυβεί αυτό. Όχι να το περιμένουμε και να το έχουμε δεδομένο. Πάντως η προκοπή τους δεν θα είναι προς το καλό αλλά προς το χειρότερο. Κάθε κοσμική επιτυχία και άνεση θα τους οδηγεί πιο μακριά από τον Θεό και πιο κοντά στον Διάβολο. Και αυτοί βέβαια κάποια στιγμή θα έχουν τον προσωπικό τους σταυρό και την θλίψη και την δοκιμασία, που δεν θα τους οδηγεί όμως στην λύτρωση και στην αιώνια χαρά και ευτυχία. Μαζί με τον Χριστό σταυρώθηκαν και δύο ληστές. Ο ένας βέβαια μετανόησε και σώθηκε, αλλά ο άλλος παρέμεινε αμετανόητος και ο σταυρός δεν τον ωφέλησε καθόλου. Γιατί είναι στο χέρι μας να κάνουμε τις δοκιμασίες προς όφελός μας ή προς καταστροφή μας.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης